

lede Sagen, vil være tilstrækkeligt, at man holder sig dertil, at det er opgivet, at de tidligere Omkostninger ere 70,000 Rbd., thi hvad enten derunder er indbefattet alt muligt, eller kun det contante Udslag, forekommer det mig, at det nu mindre kommer an paa, hvad der tilforn paa Grund af en mindre heldig Bestyrelse af dette Anliggende kan være medgaaet, end paa hvorvidt det kan være hensigtsmæssigt, for Fremtiden at søge dette Anliggende ordnet, og navnlig bevillige den Sum, om hvis Indrømmelse for dette Aar der handles. Det synes ogsaa, som om den ærede Taler selv var utilfreds med, at der tilforn ikke var anvendt Mere derpaa (Andresen: Ja!). Naar den ærede Taler navnlig finder det meget onskeligt, at kun Sagkyndige have med et saadant Anliggende at gjøre, saa skal jeg deri vistnok erklære mig aldeles enig, kun maa jeg dertil sige, at det ikke har været mig bekendt, at man hidtil har søgt Usagkyndige dertil; maaskee man ikke har været saa heldig at faae de meest Sagkyndige, men hvad Fremtiden angaaer, saa troer jeg imidlertid, at man kan berolige sig i saa Henseende, thi det kan vistnok ikke negtes, at Chefen for Ingenieurcorpsen i sin tidligere Virksomhed har havt Leilighed til ogsaa at kjende disse Forhold, og ligeledes en af de første Teknikere, vi her have hvad Vandbygningstekniken angaaer (Andresen: Ja!) Det glæder mig at høre, at den ærede Taler bekræfter dette, thi saa antager jeg ogsaa, den ærede Taler vil bære sig for disse Mænds Dom i Henseende til Veligheden af Dæmningen, mod hvilken, om jeg ikke forstod det urigtigt, den ærede Taler udtalte sig. De nævnte to Mænds Dom i saa Henseende lyder imidlertid anderledes, thi disse Mænds Dom er den, at Dæmningen bør anlægges omtrent i nordøstlig og sydvestlig Retning, endvidere sige disse to Mænd i en Skrivelse af 9de dennes: „uagtet de her fremhævede Mangler“ — efter at de nemlig iforveien have anført nogle Mangler — „uagtet de her fremhævede Mangler, maa Dæmningen under behørigt Tilsyn og naar Befædigelse ufortøvet afhjælpes, dog anses for fuldkommen betryggende og svarende til sin Hensigt, at hindre Søvandets Indtrængen i det inddæmmede

Land“. Herved tillader jeg mig at gjentage, hvad der af de Sagkyndige, som have indsendt denne Betænkning, tillige er fremhævet om de Felt; man hidtil har gjort sig skyldig i ved ikke i rette Tid at anvise de fornødne Pengemidler.

Dette forsaavidt Sedinge = Dæmningsarbejde angaaer. Ved samme Leilighed troer jeg det hensigtsmæssigt, ligeledes at imødegaa enkelte af de øvrige Bemærkninger, den ærede Taler har fremsat, skjøndt jeg ikke anseer det for usandsynligt, at flere Talere maaskee kunde komme ind paa det samme Gebeet, og jeg maaskee saaledes komme til, senere i et mere samlet Foredrag at bevare det. Jeg føler imidlertid i Diebliffet Trang til at imødegaa disse Bemærkninger, hvoraf ogsaa nogle ere saa almindelige, at det forekommer mig, at Stedet til dem er under nærværende Sag, medens der derimod er adskillige andre af den ærede Talers Bemærkninger, som ere saa specielle og desuden angaae en fortidig Administration, saa at jeg under nærværende Sags Behandling troer at gjøre rettest i, ikke at indlade mig paa nogen dybtgaaende Discussion i saa Henseende. Den ærede Taler har i Begyndelsen af sit Foredrag slaget over Maaden, hvorpaa Resolutionen af 1ste Juli 1846, hvilken han dengang ikke frakendte al Værd, blev bragt til Anvendelse; han har tillige meent, at den Bestemmelse, at Etendommene, inden de behandlede efter Resolutionen af 1ste Juli 1846, skulde taxeres efter deres Pris i Handel og Wandel, var for almindelig, for vag, og gav Anledning til for megen Vilkaarlighed fra de vedkommende Skønsmands Side. Jeg maa dertil tillade mig at erindre, for det første, at hvad Resolutionen af 1ste Juli 1846 i sin Almindelighed angaaer, saa har jeg derom allerede udtalt mig og skal ikke videre enten opstille noget Forsvar for den, eller rette noget Angreb imod den; hvad jeg vil indskrænke mig til, det er at omtale den Udførelse af Resolutionen, som har fundet Sted i den seneste Tid, og navnlig siden jeg har havt den Ære at overtage Domainerne under Finantsministeriet, og maa altsaa forsaavidt indskrænke mig til kun at behandle det Slags Spørgsmaal, som udtrykkelig ere forelagte Finantsministeriet.